

سابقه و هدف: دیابت شایع ترین بیماری مزمن در سراسر جهان است. هدف تحقیق حاضر بررسی اثر ۸ هفته تمرین استقامتی با شدت متوسط و بالا بر عامل نکروز دهنده ی تومور آلفا و گلبول های سفید موش های صحرایی مبتلا به دیابت بود.

روش بررسی: بدین منظور ۳۲ سر موش صحرایی دیابتی اساس گلوکز خون در ۴ گروه ۸ تایی (۱) دیابت قربانی هفته اول، (۲) دیابت قربانی هفته آخر، (۳) تمرین استقامتی با شدت متوسط و (۴) تمرین استقامتی با شدت بالا تقسیم شدند و جهت بررسی اثرات القای دیابت ۱۶ سر موش سالم در دو گروه سالم قربانی هفته اول و سالم قربانی هفته آخر تقسیم شدند. موش های گروه های (۳) و (۴) به مدت ۸ هفته، ۳ جلسه در هفته و هر جلسه ۶۰ دقیقه به ترتیب با سرعت ۱۲ تا ۱۸ و ۱۸ تا ۲۲ متر بر دقیقه روی نوارگردان دویدند. جهت تجزیه و تحلیل یافته ها از آزمون های کالموگروف- اسمیرنوف، تحلیل واریانس یک راهه به همراه آزمون تعقیبی توکی استفاده شد ($P=0/05$).

یافته ها: نشان داد که ۸ هفته تمرین استقامتی با شدت متوسط ($p=0/66$) و بالا ($p=0/15$) اثر معناداری بر کاهش عامل نکروز دهنده ی تومور آلفا در موش های صحرایی دیابتی ندارد. همچنین نشان داد القای دیابت با سم STZ اثر معناداری ($p=0/94$) بر افزایش گلبول های سفید موشهای صحرایی دیابتی ندارد. هشت هفته تمرین استقامتی با شدت متوسط ($p=0/99$) و بالا ($p=0/88$)، اثر معناداری بر کاهش گلبول های سفید موش های صحرایی دیابتی شده با سم STZ ندارد.

نتیجه گیری: القای دیابت اثر معناداری بر عامل نکروز دهنده ی تومور آلفا و گلبول سفید موش های صحرایی مبتلا به دیابت ندارد، همچنین تمرین استقامتی با شدت متوسط و بالا اثر معناداری بر عامل نکروز دهنده ی تومور آلفا و گلبول های سفید موش های صحرایی مبتلا به دیابت ندارد.

واژه های کلیدی: دیابت، تمرین استقامتی، عامل نکروز دهنده ی تومور آلفا، گلبول سفید